

Sygn. akt II Ca 641/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 27 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Janusz Roszewski
Sędziowie:	SSO Barbara Mokras (spr.) SSO Paweł Szwedowski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Bąk

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2014 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa W. M.

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez (...)w O.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim

z dnia 27 czerwca 2013r. sygn. akt I C 474/08

I. oddala apelację,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 600 zł tytułem zwrotu

kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym,

III. przyznaje od Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim) na rzecz radcy prawnego A. S. kwotę 600 zł powiększoną o 23% podatku od towarów i usług tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

II Ca 641/13

UZASADNIENIE

Powód W. M.wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego Skarbu Państwa – reprezentowanego przez (...) (...)w O.kwoty 10.000 zł. z tytułu zadośćuczynienia z tytułu rozstroju zdrowia, w związku z wypadkiem, za który

ponosi odpowiedzialność strona pozwana. Powód w uzasadnieniu podał, że przez zaniedbanie pozwanego poprzez nie zabezpieczenie w sposób prawidłowy ścieżki dojścia do ścieżki spacerowej, powód poślizgnął się, przewrócił i doznał złamania nogi.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania. W uzasadnieniu podał, że do zdarzenia doszło w wyniku nieszczęśliwego wypadku, za który funkcjonariusze nie ponoszą winy a ich działanie było zgodne z prawem. Pozwany podniósł też, że powód nie udowodnił prawdziwości swoich twierdzeń.

Wyrokiem z dnia 27 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim oddalił powództwo i orzekł o kosztach postępowania.

Rozstrzygnięcie swoje sąd pierwszej instancji oparł na następujących ustaleniach: w dniu 18 lipca 2008 r. powód osadzony w (...) w O.(odbywający karę pozbawienia wolności), przechodząc z celi do spacerniaka wraz z innymi skazanymi, schodząc ze schodów na chodnik, stracił równowagę i doznał urazu kości śródstopia prawej nogi. Następnie podniósł się i udał się do boks spacerowego i tam po kilku minutach zgłosił ból nogi funkcjonariuszowi SW, który poinformował o tym dowódcę zmiany. Następnie powód został doprowadzony do ambulatorium. Tam został zbadany przez lekarza i skierowany do poradni chirurgicznej gdzie po badaniu RTG zdiagnozowano złamanie V kości śródstopia stopy prawej nogi, założono opatrunek gipsowy na okres 4 tygodni, wydano dwie kule ortopedyczne i podano leki przeciwbólowe.

W miejscu zdarzenia na ziemi położona była płyta betonowa będąca częścią chodnika. Pomiędzy płytą a pozostałą częścią chodnika nie było różnicy poziomów.

Z ustaleń sądu pierwszej instancji wynika, że po urazie powód unieruchomiony był w gipsie goleniowym przez 4 tygodnie, następnie wykonano RTG kontrolne, na którym oceniono zadowalający zrost kostny i usunięto unieruchomienie. Takie postępowanie wobec tego urazu jest prawidłowe. Utrzymujący się obrzęk, o którym powód nadmienia w pozwie, jest naturalny bezpośrednio po złamaniu i może się utrzymywać przez kilka miesięcy. Tego typu uraz bardzo rzadko wymaga rehabilitacji. Pacjent normalnie chodząc rehabilituje się bardzo szybko.

Powód w wyniku przedmiotowego zdarzenia doznał złamania podstawy V kości śródstopia prawego i potłuczenia ogólnego.

W chwili obecnej rozpoznano u powoda stan po leczeniu zachowawczym złamania V kości śródstopia prawego i stan po leczeniu zachowawczym potłuczenia ogólnego, wystąpiło u niego o % trwałego uszczerbku na zdrowiu. Dotychczasowe leczenie okazało się skuteczne, powód w chwili obecnej może normalnie funkcjonować. Stan chorego można uznać za dobry i proces terapeutyczny za zakończony. W chwili obecnej można powoda uważać za wyleczonego. U powoda nie występują obecnie jakiegokolwiek ograniczenia fizyczne.

Biegły nie stwierdził jakichkolwiek nieprawidłowości w zakresie postępowania diagnostyczno – leczniczego.

Po dokonaniu powyższych ustaleń sąd pierwszej instancji stwierdził, że powód nie udowodnił istnienia podstawowej przesłanki odszkodowawczej – bezprawności, w szczególności tego, że pozwany nieprawidłowo, wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi, zorganizował w A. Ś. w O. w lipcu 2008 r. przejście oskarżonych z cel mieszkalnych na teren spacerowy i nie zabezpieczył tego przejścia w trakcie remontu.

W związku z powyższym powództwo oddalił.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu przez sąd pierwszej instancji, że powód nie udowodnił istnienia przesłanki odszkodowawczej a w szczególności faktu, że pozwany w sposób nieprawidłowy zorganizował w A. Ś. w O. w lipcu 2008 r. przejście osadzonych na teren spacerowy i nie zabezpieczył tego przejścia na czas remontu. W związku z powyższym wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 10.000

zł. i obciążenie pozwanego kosztami postępowania ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów apelacyjnych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Powód niniejszym pozwem domagał się zasądzenia odszkodowania po myśli art. 417 § 1 k.c., który stanowi, że Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej.

Zgodzić należy się więc ze stanowiskiem sądu pierwszej instancji, że jedną z przesłanek koniecznych do uwzględnienia powództwa jest więc bezprawność działania lub zaniechania stanowiącego przyczynę zdarzenia.

Pojęcie bezprawności na gruncie art. 417 k.c. wielokrotnie było przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, który wyjaśnił, że nieprawidłowość w działaniu władzy publicznej może przybrać postać naruszeń konstytucyjnych praw i wolności, konstytucyjnych zasad funkcjonowania władzy publicznej, uchybień wymaganiom określonym w ustawach zwykłych, aktach wykonawczych (uchybień w sferze prawa materialnego i procesowego), jak i uchybień normom pozaprawnym, w różny sposób powiązanych z normami prawnymi (por. wyrok Sądu N. dnia 17 lutego 2011 r. IV CSK 290/10). Ciężar udowodnienia czynu, któremu można zarzucić tak rozumianą bezprawność spoczywa, zgodnie z art. 6 k.c. na powodzie. Zgodzić należy się ze stanowiskiem sądu pierwszej instancji, że w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów brak podstaw do przyjęcia po stronie pozwanego bezprawności czynu będącego przyczyną szkody powoda. Sąd Rejonowy przeprowadził wnikliwe postępowanie dowodowe, ocenił wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, a więc zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Skarżący w sposób skuteczny nie zakwestionował tych ustaleń. Przede wszystkim zasadnie sąd pierwszej instancji przyjął, że między zeznaniami świadków wskazanych przez powoda a także zeznaniami powoda zachodzą wyraźne sprzeczności. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wykazał w sposób przekonujący na czym one polegają. Wobec powyższego nie można przyjąć, że powód wykazał, iż pozwany nieprawidłowo, wbrew ciężącemu na nim obowiązkowi zorganizował w (...) w O.w lipcu 2008 r. przejście osadzonych na teren spacerowy i nie wykazał aby pozwany nie zabezpieczył tego przejścia na czas remontu i tym samym nie udowodnił, że było to przyczyną poniesionej przez niego szkody.

W związku z powyższym jedyny zarzut zgłoszony w apelacji, a mianowicie zarzut błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia jest gołosłowny i nieuzasadniony. Skarżący kwestionuje ustalenia sądu przedstawiając swoją wersję zdarzenia i swoją oceną materiału dowodowego. Zarzut apelacyjny sprowadza się z zasadzie do polemiki z ustaleniami sądu.

Sąd drugiej instancji dokonując oceny zachowań bądź zaniechań pozwanego pod kątem ich bezprawności w rozumieniu art. 417 k.c. związany jest w tym zakresie ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę faktyczną zaskarżonego orzeczenia której, jak była mowa wyżej, skarżący w sposób skuteczny nie zakwestionował.

W świetle powyższego zgodzić należy się ze stanowiskiem sądu pierwszej instancji, że powód nie udowodnił, iż pozwany swoim nieprawidłowym działaniem bądź zaniechaniem przyczynił się do powstania szkody u powoda.

W tym stanie rzeczy apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu i na zasadzie art. 385 k.p.c. orzeczono jak w wyroku.